

לעשות נחת־רוח לכלה

עוד סיפר הג"ר חיים חייקין זצ"ל: סיפר לי ת"ח אחד שלרגל נישואיו קיבל מהחזו"א כמתנה את אחד מספריו. בשעה שהחל החזו"א לכתוב את ההקדשה ומילות הברכה בשער הספר, ביקש מהחתן שיקרא לכלתו החדרה כדי שתהיה לה נחת־רוח בראותה כיצד הוא כותב בעצמו שנותן המתנה לחתנה.

בשביל העוברים ושבים

סח הגאון רבי שמריהו גריינימן זצ"ל, שאחד המתפללים נעל דלת בית־הכסא שבביהכנ"ס של מרן ז"ל, בשעות שמחוץ לתפילה, משום שעוברים ושבים היו משתמשים בו, והורה מרן לפותחו באמרו: ביהכ"ס של בית־הכנסת צריך שיהיה פתוח לעוברים ושבים (מבנו הג"ר ברוך שליט"א).

"ר' משה, זאגט ווייעטר"

בדרך כלל לא נהג להעיר כלום בבית־הכנסת שלו. הג"ר יואל קלופט זצ"ל סיפר על מאורע יוצא־דופן, בו הוא נכת. היה זה ביום־הדין, ראש השנה, לאחר סיום תפילת הוותיקין, היו המתפללים הולכים לבתיהם לסעודת היום, ולאחר מכן היו חוזרים לומר פרקי תהילים עד לעת תפילת מנחה גדולה. היה יהודי ר' משה דער־שמיד ('הפחח'), שניגש לעמוד ואמר תהילים עם הציבור. בינתיים התאספו במקום יהודים, והנה מגיע זמן תפילת מנחה. ר' משה היה סבור שהתאספו מאוחר מדאי ועדיין לא הספיקו די באמירת תהילים, וכי צריך להמשיך הלאה, ולעומתו היו חלק מהציבור שטענו כנגדו שצריך כבר להתפלל מנחה... אך ר' משה ממשיך הלאה... החזו"א שישב בפינתו הסתובב לפתע ואמר בעדינות ובחן־שפתיו: "ר' משה, זאגט ווייעטר!" ["ר' משה, תגיד הלאה"]. [החזו"א חש שהיהודי נפגע, וכי לא יארע כלום אם ימשיכו להגיד תהילים]. (מהג"ר חיים קלופט שליט"א).

"למען תלך בדרך טובים"

הג"ר שלום שבדרון זצ"ל הגיע לשאול בנוגע למקרה מסויים השייך לדיני ממונות, והורה לו החזו"א שחייב לשלם. "זיל שלים ליה", היתה ההוראה. הג"ר שלום זצ"ל סיפר על כך לגיסו הגאון רבי שלמה זלמן אויערבך זצ"ל, ורש"ז טען שלא יתכן שכך פסק החזו"א, וכי בוודאי הדין